

Folio 1 47/1 34/6

LA CAMPANA DE GRACIA

Any LXV - Batallada 3389

Preu: 15 cèntims

Barcelona, 6 de juliol del 1934

—Si em treus del pou et perdono la vida!

Gran liquidació de totes les existències de la Casa Bastida

Passeig de Gràcia, 18
Gran Basar de Sastreria i Camiseria
sistema nord-americà

Entre els trenta maniquins dels aparadors de la CASA BASTIDA, els més grans i més ben assortits en vestits d'home de tot Barcelona, veureu reflectida la veritable moda, amb major elegància, més bona qualitat i la més exagerada barator.

Es necessari conèixer la Casa Bastida, en aquest moment és l'únic Basar on cada u compra amb confiança el vestit al seu gust i al preu que li convé.

Tenim més d'un milió de pessetes d'existències que ens proposem vendre a qualsevol preu amb el fi de proporcionar al comprador grans avantatges i deixar buits els nostres prestatges per tal d'efectuar grans obres d'embelliment i nous engrandiments.

Als preus següents:

SASTRERIA			
100.000 vestits ...	des de 15	otes.	
100.000 vestits llana ...	» 25	»	
100.000 vestits estam ...	» 50	»	
100.000 pantalons ...	» 4'95	»	
100.000 pantalons patèn ...	» 7'95	»	
100.000 pantalons llana ...	» 11'95	»	
100.000 impermeables ...	» 10	»	
100.000 impermeables ploma ...	» 15	»	
100.000 trinxeres ...	» 10	»	
100.000 txecs ...	» 15	»	
CAMISERIA			
100.000 calpotets ...	des de 1'95	otes.	
100.000 camises ...	» 4'95	»	
100.000 pijames ...	» 4'95	»	
100.000 colls ...	» 0'50	»	
100.000 mitjons ...	» 0'50	»	
100.000 camisetes cotó ...	» 0'95	»	
100.000 camisetes seda ...	» 1'50	»	
100.000 corbates ...	» 0'50	»	
100.000 mocadors ...	» 0'25	»	
100.000 mocadors seda ...	» 0'50	»	

Secció de Sastreria a mida. — Gran assortit de gèneres per a vestits estil anglès a 60, 75 i 95 pessetes els més superiors.

Secció de Camiseria a mida. — Grans existències en sèfirs, percales i sedes, a preus baratíssims.

EN CASOS D'URGÈNCIA TENIM UNA SECCIO ULTRARAPIDA QUE ENS PERMET CONFECCIONAR ELS ENCARRECS EN 4 HORES.

Entre els diferents regals, obsequiem per cada 50 cèntims amb un segell d'estalvi popular de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvi; aquests segells els tenim també a la venda exclusivament per als nostres clients.

Nota: Els que de fora vulguin servir-se de la nostra casa poden escriure adjuntant 0'25 ptes. en segells i rebran figurins, mostres i un sistema especial per a prendre les mides amb les instruccions per a rebre l'encàrrec abans dels 5 dies.

— Ja ho saps que el bisbe no vol que ensenyem res?
— Ai, ai... ¿i aquella pastoral que va fer a favor de la llibertat d'ensenyament?

LA DECENCIA, SOBRETOT

Es crearan uns figurins per a senyores pudibundes

A Bilbao s'ha constituït una lliga que s'anomena «de la decència pública». Cal conèixer el seu programa. Per això nosaltres, generosos, el publiquem. Les ocasions de fer-se un panxó de riure són tan escasses!

Vegeu, vegeu:

«¿Còmo, pues, actuar? Comprometiéndose, al ingresar en la Liga, primeramente a imponer cada miembro una moda correcta en el vestir, tanto en sus casa como en plazas, montes y playas. Es ridícula la esclavitud de la moda. Hay que romper valientemente esta imposición del modismo extranjero. La Liga hará su figurín, si es preciso. Comprometiéndose a hacer el vacío, aunque sea con amistades, cuando éstas no guarden en el vestir la debida decencia y decoro cristianos. Comprometiéndose a no pisar teatro ni «ciné» en cuyos escenarios y pantallas se representen obras inmorales. Por el contrario, favorecerán con su presencia todo espectáculo moral e instructivo, ayudándole con todo fervor y entusiasmo. Comprometiéndose a hacer el vacío a salones de bailes y lugares en que éstos se celebren. Comprometiéndose a declarar la ausencia más enérgica a todo comercio que haga negocio con modas poco decentes... etc. En una palabra, huir de todo lugar, repudiando toda moda con la que se pueda ofender al pudor y a la decencia pública, hacer el vacío más enorme a todo lo que vaya contra nuestras nobles y arraigadas costumbres.»

Estem dalerosos per a contemplar aquests figurins...
Deuran ésser cosa de gust.
I molta roba.

Llegiu cada dia
LA HUMANITAT

HITLERIANA

(CONTE NAZI)

Anà Hitler a visitar un manicomí.

Els boigs, perfectament alligonats, reberen el dictador formats en dos rengles i cridant: —Visca Hitler!

Un dels presents roman callat i sense saludar.

—Per què no saludeu? —diu Hitler, en adonar-se'n.

—Perquè jo, senyor, no sóc boig. Sóc el porter de l'establiment!

CORRESPONDENCIA

Mayet. — No va ni amb rodes. Un altre dia serà.

Kuka. — Mirarem d'aprofitar-ho, malgrat l'ortografia.

C. R. — Sí, senyor. sí. Es publicarà amb tots els ets i uts.

Sòmnes. — Ca, barret. Per una cosa semblant, a un parent de la portera li varen sortir sis anys d'estaró.

Indiot. — Veieu? Si sempre ho feu així, arribarem a entendre'ns.

S. Roc. — No sabem què dirvos. Les coses s'han de prendre com vénen. Resignació i molts anys de vida.

Met. — Ho arreglarem un xic i ho publicarem un dia d'aquests.

Anton Het. — Mireu: no ens vingueu amb batibulls, que prou feina tenim endarrerida. Les coses, clares.

Benet II. — Molt gust de conèixer-vos. Ara que si no teniu altra candela per anar al llit, hi anireu a les fosques.

Enric Matas. — Ens ho tornarem a llegir més a poc a poc. De moment no n'hem tret l'entrellat, però qui sap si amb constància...

Un de Reus. — El tema ens sedueix, però... és tan relliscós!

Saló. — Ja s'ha publicat. Si llegíssiu el setmanari, això no us passaria.

R. L. — No va. Es massa fluix. Però no us desanimeu, que vos reuniu bones condicions.

Odon. — Id., id., id.

Hotel Meublé Montparnasse

Passeig Ferrer i Guàrdia, 8

Telèfon 10455

BARCELONA

El més discret i reservat que existeix
Habitacions amb tot el confort modern
Servei Restaurant — Ràdio a les habitacions — Cambres de bany — Obert dia i nit

HOTEL MEUBLE «LA CASITA DE LAS FLORES»

Summament confortable, amb calefacció, cambres de bany, telèfon privat, gran higiene i delicadesa. És el més ideal de Barcelona

Preus: 5, 7, 10, 12 i 15 ptes.

C. DE LA FRANÇA, 20

Travessia del carrer de Lleida - Telèf. 34085

Segons el divertit Llanús de Nubó, la sort de la loteria Maria Illa és deguda al fet de portar sempre damunt uns rosaris.

Ja saben les altres administradores de loteria el procediment.

I el dia que totes gassin ro-

sari, quin compromís per al bon Déu!

***

La Veu dona consells paternals a l'honorable President de Catalunya.

No seria millor que els donés a Cambó, que el pobre va de béllit?

Hotel Meublé Verdura

BARBARA, 27 - TEL. 11193

HOTEL MONT D'OR MEUBLE

Porta Santa Madrona, 8 (Davant Rambles) Tel. 13803

Gran comoditat, ascensor, ventiladors elèctrics, telèfon privat, bany, habitacions a 1 i 5 pts. Servei permanent Formidable instal·lació musical a totes les cambres

TRAGEDIA

Es molt trista la impotència

El senyor Gil Robles passa per una gran tragèdia. El dia abans del seu casori, així ho deia pels passadissos del Parlament de la República parlant amb un grup de diputats sobre el problema de Catalunya.

«No veo soluciones para resolver esta situación. Lo he intentado todo, pero declaro que ya soy impotente.»

Pobret! Sentir-se «impotent» sempre és trist.

Però a la vetlla del casori ha d'ésser-ho molt més. Quina tragèdia!

LA CAMPANA DE GRACIA

setmanari dels esquerristes catalans

Redacció i Administració: R. Universitat, 25, entl.-Tel.22122

PREUS DE SUBSCRIPCIO

Ciutat	1'80 pessetes trimestre
Península	2'10 » »
Estranger	3'75 » »

Cap dels esdeveniments polítics d'aquests darrers dies no alteren les posicions. Catalunya segueix on era, i anirà seguint la seva ruta enfortida per la raó que l'assisteix. El ridícul vot de confiança atorgat pels sectors anti-republicans de la Cambra espanyola al senyor Samper no modifica res ni fa esperar una rectificació de la conducta suïcida que segueix la lamentable política de dretes que ha envaït els terrenys de la República. Tot segueix igual i Catalunya, en peu de guerra, espera, per a obrar, l'actuació de l'adversari. La victòria és nostra, perquè estem assistits de la raó. Els esgarips, els grinyols patrioters de la colla d'inadaptats de la vella política espanyola no han d'amoinar-nos gens ni gota. Amb serenitat i amb energia, el nostre Govern, el Govern de Catalunya, està a l'aguait dels esdeveniments, i amb l'ajut de tot un poble decidit a alliberar-se de tuteles humiliants, seguirà el camí que més calgui per tal de defensar la seva dignitat i el seu dret. Convé, ara més que mai, estar atents a les ordres que ens siguin donades. No res d'actuacions personals ni d'exterioritzacions d'entusiasme contraproductiu. Una disciplina absoluta, basada en la plena confiança que Catalunya té en els seus dirigents, i majorment en el seu honorable President, senyor Companys, ens portarà a la victòria, en el moment més oportú i sigui com sigui.

No pensem referir-nos a les grotesques sessions del Parlament de la República, en les quals s'ha parlat del plet de Catalunya. En elles el to ha estat tan baix, que sembla talment que els anys passin debades per als polítics espanyols que no senten l'ànsia renovadora del nou republicanisme. Els mateixos llocs comuns d'abans. Les mateixes frases buides de sentit. El mateix patriotisme passat de moda. Idèntic ambient imperialista, de Marcha de Cadiz, de xim-xim estèril... Una cosa del tot lamentable, però força alligonadora...

La Lliga, a darrera hora, no ha tingut el gest de valentia de coronar la seva obra. No s'ha atrevit a donar els seus vots al senyor Samper, per tal d'autoritzar-lo a obrar contra Catalunya. Es pensa, amb aquesta argücia de política ordinària, salvar la seva responsabilitat, la Lliga, davant el poble de Catalunya? Creu el senyor Cambó que aquesta abstenció l'absol del greu pecat de traïció?

Tot plegat faria riure si no fes tant de fàstic. Si no estessin en joc interessos tan sagrats com són la llibertat de Catalunya i l'esdevenidor de la República, seria qüestió de prendre's a broma tot el que està passant a les esferes governamentals espanyoles. Indecisió, por, manca de criteri, equilibris, poca confiança en ells mateixos... Tot això fill del propi convenciment que la raó és al costat de Catalunya.

Som allà on érem. Fermes en la nostra posició, les incidències de la política centralista no ens preocupen gran cosa. Seguim el nostre camí, que és el camí de la dignitat i de la justícia, aliens a totes les fórmules insubstancials que s'afana a elaborar el senyor Samper, a instigació del senyor Cambó, espantat de la magnitud de la seva malifeta. Catalunya viu, i està decidida que sigui respectada la seva personalitat, pel damunt dels veredictes d'un tribunal partidista i anticatalà, de la legalitat oficial que volen confondre amb la justícia, de les amenaces i de les ridícules coaccions. Els vells polítics de la monarquia que somnien humiliar Catalunya, sotmetre-la, imposar l'autoritat centralista, socavar les llibertats reduïdes que ens va donar l'Estatut, tornar a aquells temps de dictadura, perden el temps. Convé que sàpiguen que Catalunya no retrocedirà un sol pas. Que està decidida a tot per tal d'imposar el respecte als seus drets. Que aran mal fet els imprudents que s'oposin a la seva sobirana voluntat.

Estem com ahir. Les lleis del Parlament de Catalunya seran complides. I de l'actitud dels adversaris en dependrà la nostra.

QUINA POR!

Ens volen castigar de valent

«La Nación» sent frisança bèlica. Vegeu com s'explica: ¿Que qué puede hacer el Gobierno? A nuestro juicio encomendar a la autoridad militar, a una autoridad militar enérgica y competente, que mantenga en Barcelona el prestigio de España, incluso declarando el estado de guerra por una ley especial, para que el Ejército

español, sin necesidad de asaltar, como hizo otras veces, las redacciones de los periódicos que insultaban a su patria, imponga los castigos legales que esas aberraciones merecen.»

Ui, quina por! Amagueu les criatures, si sou servits.

Que també vindrà el comte-duc d'Olivares?

Ara Gil Robles vol fer una parada feixista a Montserrat. La vol fer pel setembre.

Mes que es caracteritza per l'abundor de bolets.

ELS DOS CAMPS

Ha parlat Manuel Azaña

Ha parlat Manuel Azaña. Per boca d'ell ha parlat el republicanisme espanyol:

«No perdamos de vista esto: Cataluña es el baluarte republicano que hoy nos queda; el Gobierno de Cataluña es el único Poder republicano que hay en pie en la Península.»

Paraules assenyades, de polític clarivident, d'home liberal, de bon patriota...

«¿I qué se le ha ocurrido a

SANTAVADOR FERRER, XXXII

la Lliga Catalana? Pues venir a soplar al oído del Sr. Samper que poniendo al servicio de los intereses políticos de la Lliga Catalana la autoridad del Gobierno de la República, la autoridad del Parlamento de la República, el prestigio del régimen republicano, la autoridad del régimen republicano, la paz interior de España y la satisfacción interior de los catalanes, poniendo todo esto al servicio de la Lliga planteé el Gobierno una demanda, un pleito ante el Tribunal de Garantías Constitucionales para servir los intereses políticos y sociales que la Lliga no tiene en Cataluña fuerza bastante para sacar adelante por sí. Y se le ocurre al Gobierno, en una hora de inspiración negra, llevar a un pleito ante un Tribunal que se estrenaba con este magno proble-

— No ho ompli tot, senyor director! Miri que en Royo té anunciada la seva vinguda!

Els tradicionalistes i la Lliga

Fins els aliats li perden el respecte

A Tarragona es publica el setmanari tradicionalista «Lealtad», el qual palesa, a cada número, la simpatia que aquest partit sent per la Lliga. Llegir-lo resulta una cosa molt divertida, encara que suposem que als senyors Sangenis, Bau i So-

ler Jané els farà molt poca gràcia.

En el seu darrer número «Lealtad» parla «del singular fenómeno de adhesión más o menos sincera al nuevo régimen instaurado en nuestra querida cuanto infortunada España, ofrecido por parte de «Lliga Catalana» después de haber comido opíparamente en el banquete de la Monarquía.»

Podeu estar segurs que «La Veu» no recollirà aquestes paraules dels seus aliats.

Ocupant-se dels desencerts de la Lliga en la qüestió dels contractes de conreu, diu «Lealtad»: «Nos consta que son muchos los propietarios de Cataluña, socios de aquella entidad, que, habiéndose llamado a engaño, ante la declarada actuación política tan poco adecuada a la hora presente, se apartan de aquel organismo sumidos en profundo desengaño.»

Això ja ho sabem, però no hi és de més que ho diguin els tradicionalistes.

Per acabar, recollim aquests paràgrafs substanciosos: «Hace pocos días, publicaba nuestro estimado colega «El Siglo Futuro», de Madrid, un artículo titulado «Cambó en favor de la República y contra Ventosa.»

Con ocasión del debate Calvo Sotelo, el líder de «Lliga Catalana», gratuitamente, sin aportar pruebas, afirmaba que la actuación económica de la República había sido buena. En cambio el Sr. Ventosa, en sendas conferencias de la Unión Mercantil de Madrid, y en Bilbao, «probaba» como era un desatino y un desastre el proceder de los hacendistas republicanos.»

Ai, Lliga, Lliga! Fins els amics et perden el respecte!

ler Jané els farà molt poca gràcia.

En el seu darrer número «Lealtad» parla «del singular fenómeno de adhesión más o menos sincera al nuevo régimen instaurado en nuestra querida cuanto infortunada España, ofrecido por parte de «Lliga Catalana» después de haber comido opíparamente en el banquete de la Monarquía.»

Podeu estar segurs que «La Veu» no recollirà aquestes paraules dels seus aliats.

Ocupant-se dels desencerts de la Lliga en la qüestió dels contractes de conreu, diu «Lealtad»:

«Nos consta que son muchos los propietarios de Cataluña, socios de aquella entidad, que, habiéndose llamado a engaño, ante la declarada actuación política tan poco adecuada a la hora presente, se apartan de aquel organismo sumidos en profundo desengaño.»

Això ja ho sabem, però no hi és de més que ho diguin els tradicionalistes.

Per acabar, recollim aquests paràgrafs substanciosos:

«Hace pocos días, publicaba nuestro estimado colega «El Siglo Futuro», de Madrid, un artículo titulado «Cambó en favor de la República y contra Ventosa.»

Con ocasión del debate Calvo Sotelo, el líder de «Lliga Catalana», gratuitamente, sin aportar pruebas, afirmaba que la actuación económica de la República había sido buena. En cambio el Sr. Ventosa, en sendas conferencias de la Unión Mercantil de Madrid, y en Bilbao, «probaba» como era un desatino y un desastre el proceder de los hacendistas republicanos.»

Ai, Lliga, Lliga! Fins els amics et perden el respecte!

Llegiu cada dia LA HUMANITAT

«Estic segur que si en un moment donat calgués fer una crida al sacrifici, el nostre poble respondria sense cap mena de recança i sabria complir amb el seu deure fins on calgués, sense importar-li la magnitud del sacrifici que li calgués fer.»

Josep Dencàs

— No em diran que d'aquests debats no n'he sortit airos!

ENTRE PERIODISTES

El periodista Lerroix i el periodista Granier Barrera

El periodista Emili Granier-Barrera ha estat processat, a instància de part, pel suposat delictu d'injúries, pel vell periodista, president de l'Associació de la Premsa de Madrid, senyor Alexandre Lerroix.

El vell periodista senyor Lerroix, que en els seus escrits no s'ha estat mai de dir tota mena d'inconvenients, no ha estat mai processat a instància de cap altre periodista.

Anem a dir que entre el periodista senyor Granier-Barrera i el periodista senyor Lerroix hi ha alguna diferència.

Com tots vosaltres heureu pogut apreciar.

LES COSES QUE SABEM

Sabem... Que a l'Audiència el republicanisme i l'autonomia ocupen, encara, molt poc lloc.

Que és molt significativa la persecució que està sofrint la premsa nacionalista.

Que hom recorda els temps aquells de Milans del Bosch... Que l'actuació encertada de la nostra policia mereix l'aplaudiment de tots els ciutadans honrats.

Que, com és natural, «La Veu» publica en poques ratlles aquestes notícies...

Que ella voldria que hi haguessin més atraccions, roboratoris, i crims...

Que ningú no s'ha assabentat que Garcia Prieto ha estat a Barcelona.

Que és ben cert allò que dels morts ningú no se'n recorda.

Que el «Diari Mercantil» fa d'escolanet de «La Veu».

I que s'indigna quan «La Veu» s'indigna.

Que el poble espera que al fi serà venjada la mort de Layret.

Que el «requeté» no vol que sigui dit que trafica amb armes.

Que Cambó no vol tornar, per ara, a Barcelona.

Que a Madrid es troba com el peix a l'aigua.

Que fins li dediquen banquetes...

Que el senyor Palau fa declaracions a la Premsa.

Que aquestes declaracions no les publica després cap diari.

Que Royo demana que es castellanitzin la Universitat autònoma.

Que el pobre senyor s'agreuja cada dia.

Que Martí Estève no sol tenir peis a la llengua.

I que diu veritats com a temples, que a Madrid no fan gens de gracia.

Que Goicoechea, Martinez de Velasco, Bau i Gil Robles donen fe que el catalanisme de Ventosa és el bo.

Que ara Ventosa reconeix que el Parlament de Catalunya és «competent».

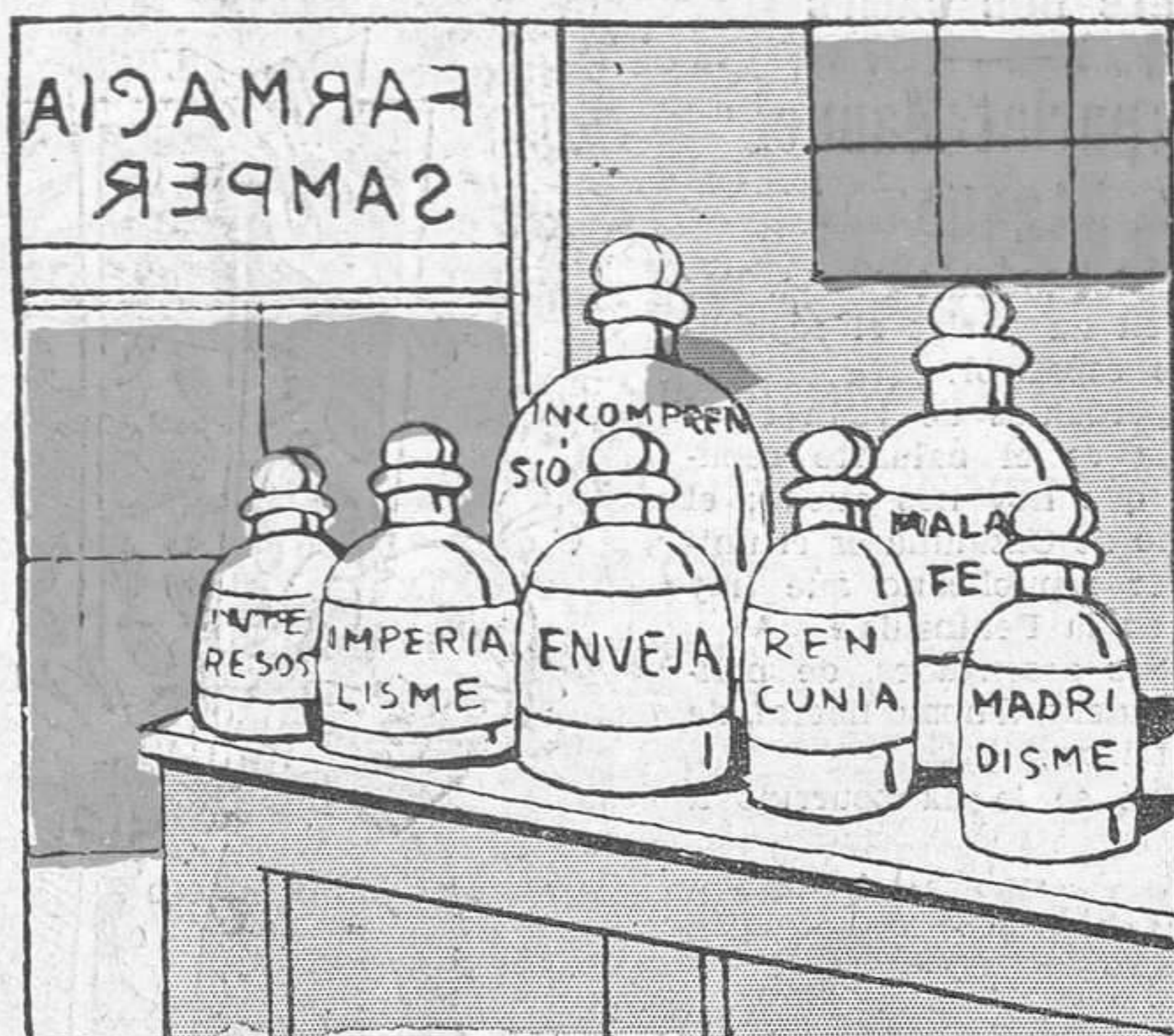
Que Cambó ja està de Ventoses fins al capdamunt.

Que Melquiader ens vol enviar vaixelles de guerra amb reflectors.

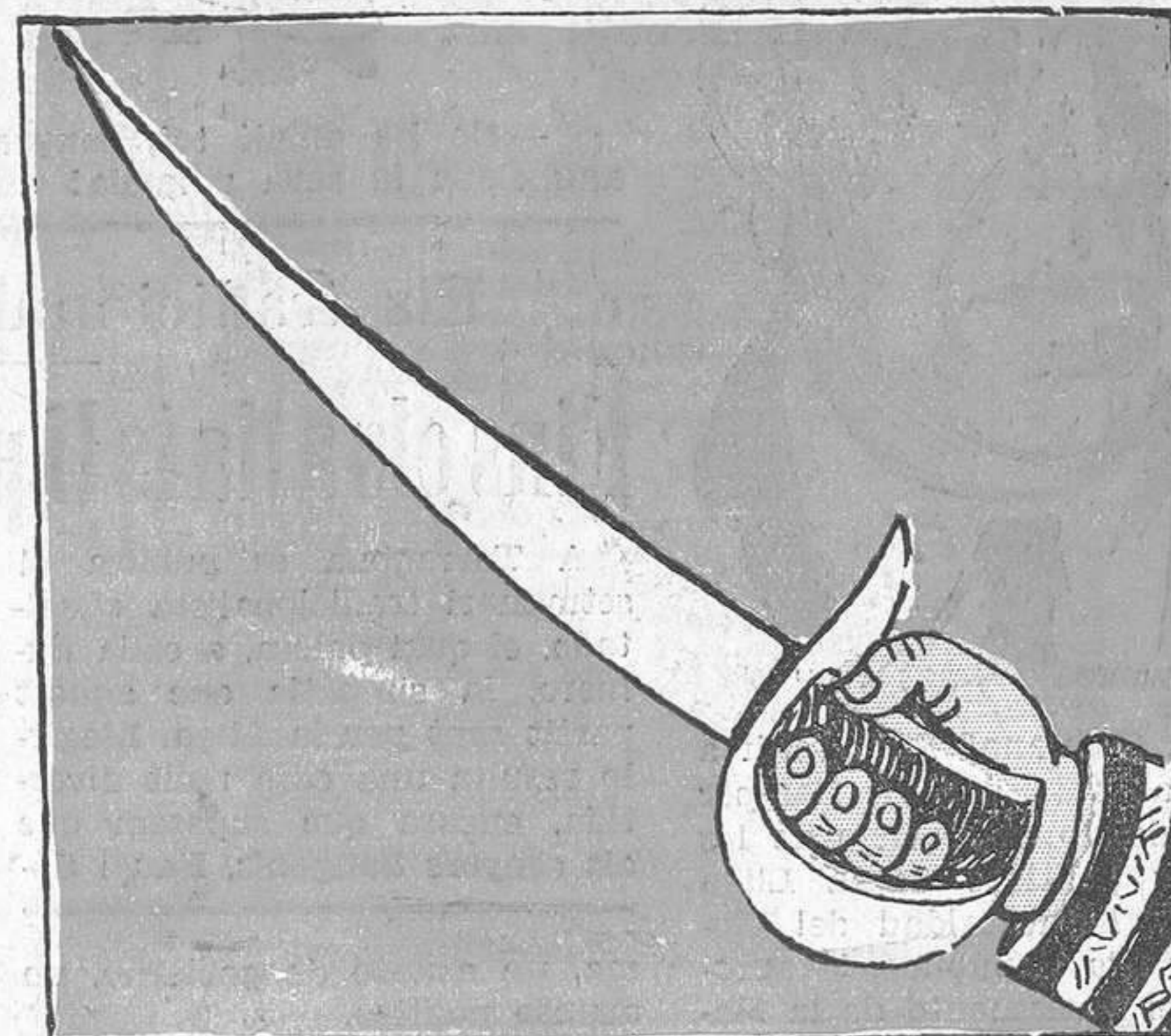
Que el pobre senyor ja no hi toca.

Que, potser per això, serà President del Govern algun dia.

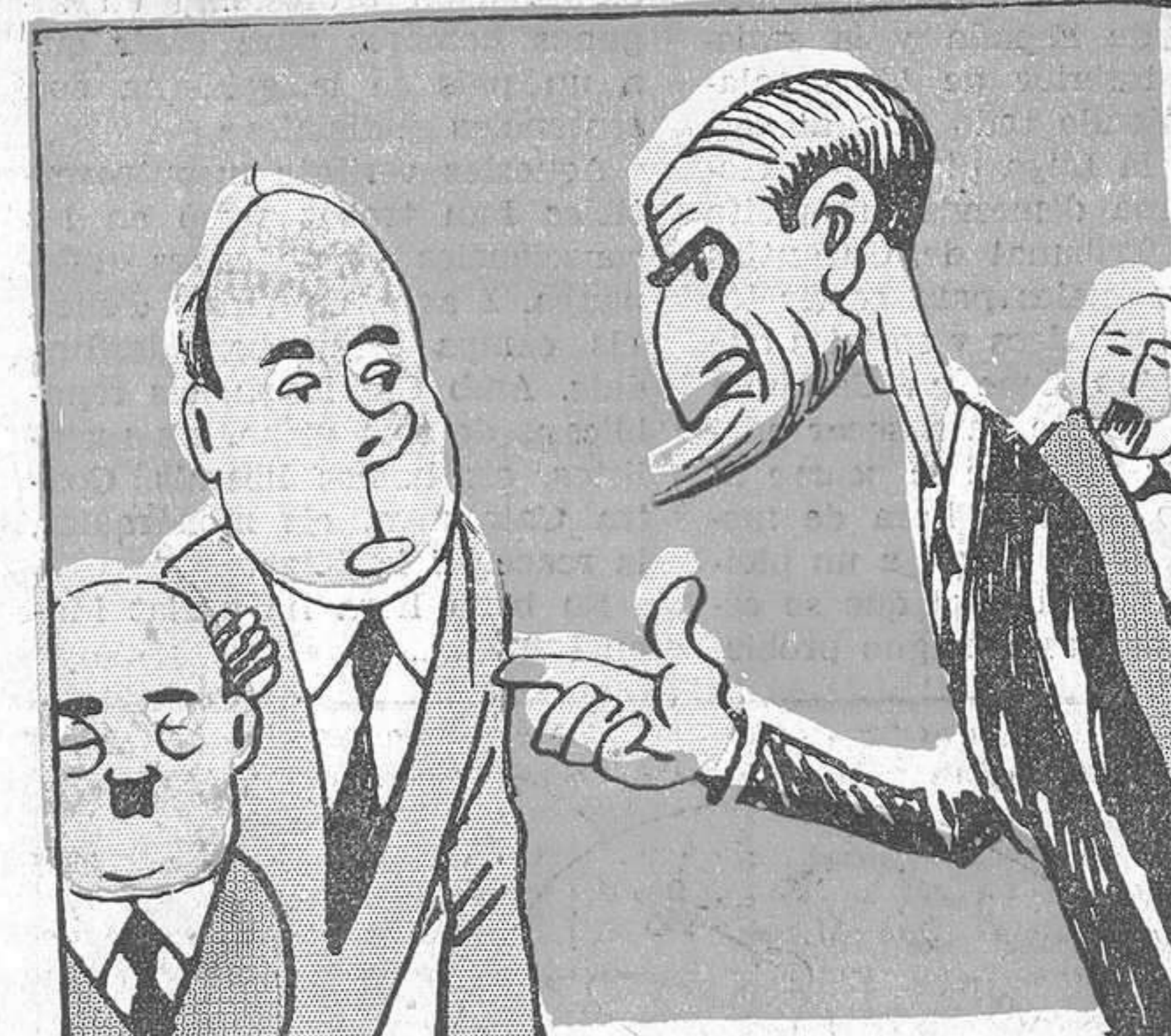
I moltes coses més...

Amb aquests ingredients, no hi ha fórmula possible.

La darrera esperança dels «inconsults»

—Sí, sí... Tot el que vulgueu... Però que no es dissolguin les Corts. Ves què seria de nosaltres!

UN AUTONOMISTA

Com pensa el vice-president de la Ceda

A València tenen una «Derecha Regional» que de «regional» no en té res, però que en canvi té molt de «derecha».

El president del senyor Lucia, que és vice-president de la Ceda, el qual senyor és diu autonomista i té un concepte de l'autonomia propi de la Puerta del Sol.

L'altre dia el senyor Lucia va dignar-se opinar sobre la qüestió catalana, i va dir, amb aquella serietat pròpia de certs animals molt útils:

«Para nosotros es un asunto claro. Desde el momento que existe un Tribunal de Garantías constitucionales, hay que acatar en absoluto sus sentencias. Y no pasará nada; al fi-

El gran traïdor a Catalunya

A «Empordà Federal» el lliurador A. Deulofeu publica un bell article, ple d'abrandament patriòtic, el qual acaba amb aquestes paraules, que sotscrivim plenament:

«De tot aquest espectacle llastimós sols una cosa ens ha fet mal veritablement. L'espectacle de les Corts Espanyoles, és l'espectacle d'un organisme en descomposició. L'espectacle, però, veritablement depriment és el d'aquest català traïdor a Catalunya, que no ha dubtat d'acostellar el govern que vingues a prendre'n l'ordre públic, sabent que això constituïa un atac a la nostra sobirania nacional, i, el que és pitjor, sabent que Catalunya no es deixaria prendre a les bones els seus instruments de govern. No l'ha detingut el pensar que el seu consell podia ocasionar el vessament de rius de sang, no l'ha deturat el perill d'una guerra civil, i si bé és cert que fins avui a Madrid no se l'han escoltat, la seva acció té el mateix valor; és el cas semblant al d'aquell criminal que, sabent que el pont de la via ferrada està trencat, dona l'ordre de sortida al tren i sap que aquest cairà a l'abisme. El gran traïdor als nostres ulls i als de tots els catalans conscients de la gravetat dels moments actuals, s'ha fet responsable d'un crim de lesa pàtria, d'un crim que pel fet de no haver-se encara perpetrat, no li treu, però, ni un pols de la seva intenció maligna. Catalunya en el seu moment degut sabrà demanar comptes al gran traïdor.»

No saben que és tot un poble que lluita

Els diaris de Madrid i els de fora de Madrid sotmesos a Madrid, segueixen parlant del «conflicte de la Esquerra con el Gobierno».

Els esmentats diaris, o no saben el que diuen o manquen a la veritat a gràncient.

Perquè haurien de saber que «El Matín» és un diari catòlic i està d'acord amb la Generalitat.

I Unió Democràtica de Catalunya és un partit tan catòlic, més ben dit, més catòlic que «Renovación Española»... i està d'acord amb la Generalitat.

I Palestra és una agrupació apolítica, en la qual figuren moltíssims catòlics tan sincers, i fins una mica més, com els tradicionals... i Palestra és al costat de la Generalitat.

I l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana no és de l'Esquerra... i és amb la Generalitat.

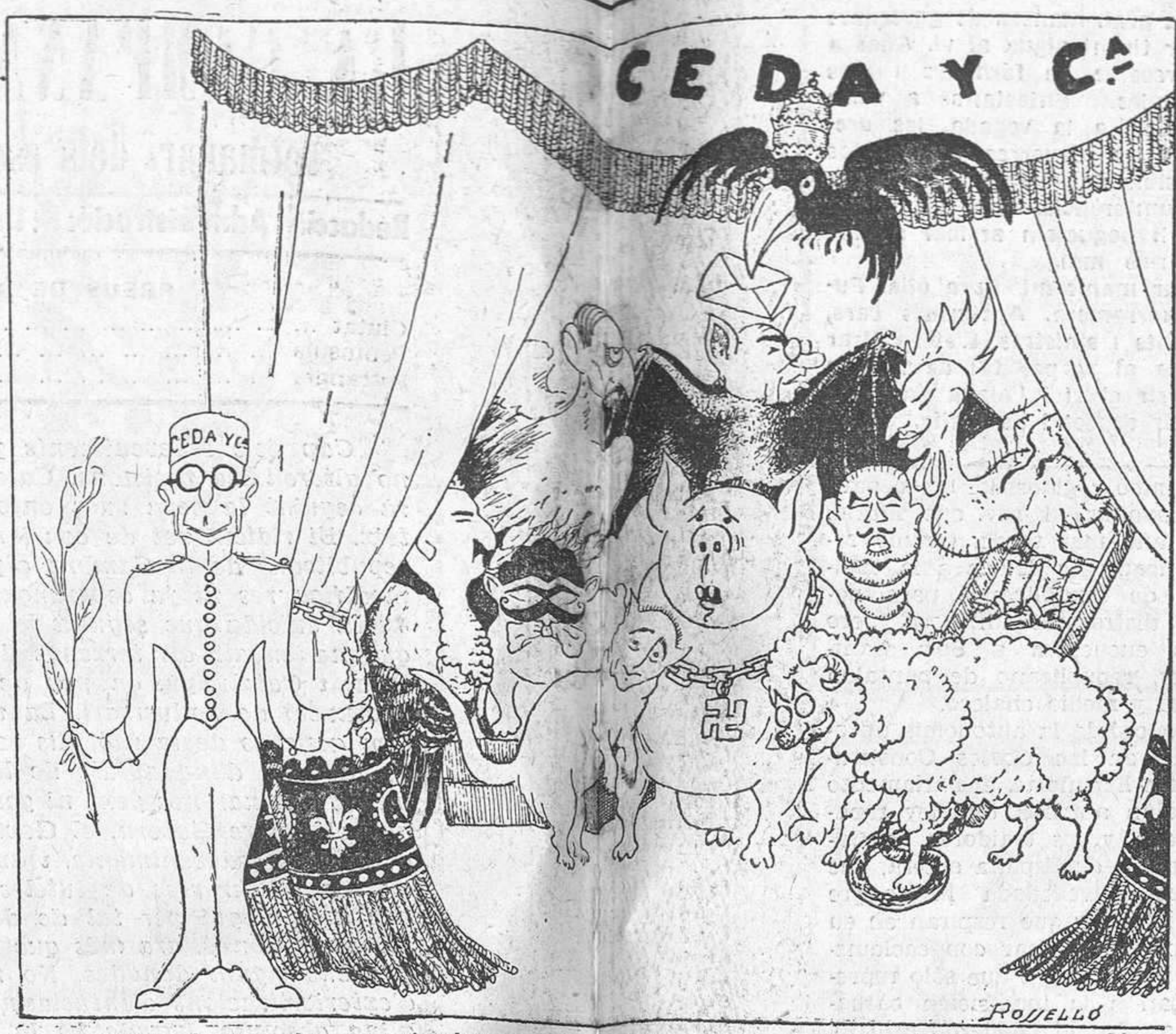
I el Partit Nacionalista Català no és de l'Esquerra... i va amb la Generalitat.

I el grup Nosaltres Sols no és de l'Esquerra... i defensa la Generalitat.

I tots els bons catalans —no hi incloem la Lliga, perquè parlem dels bons catalans— estan al costat de la Generalitat.

Es tot un poble el que lluita!

«Comencem una via molt llarga i molt difícil. Abans no serem al grau de maduresa dels grans països en tenim per dies, però les primeres passes han estat donades i són encoratjadores. Si persistim en el camí començat, podem confiar de veure una Catalunya sòlidament estructurada, plenament estructurada, i, per tant, mestressa dels seus destins.»

Tinc el gust de presentar-los, senyors, el futur govern de la República...

INTENCIONS

Cal refer la República

Vull, en escriure aquest article, frenar la ploma. Vull tenir una màxima serenitat, una fredor absoluta i total. No sé si ho aconseguiré, a pesar de tota la meua voluntat. Sóc home de passions, home de crit i de carter —me n'engorgulleixo, però— i crec que em serà difícil aconseguir el que em proposo. Crec que cada dia —si la República segueix al camí d'ara: camí de mixtificació, de claudicació, de tolerància absurda i suïcida— ens serà això més difícil als que hem lluitat per l'adveniment d'un règim de llibertat que avui corre el risc d'esdevenir règim d'arbitrarietat i beneïta.

La República, des que calgué en les pecadores mans de Lerroix, no satisfé ningú: ni a les dretes, a pesar de tot el que els han donat, perquè encara volen més, tot oblidant que no tenen dret a obtenir res;

A més a més, escric aquest article quan la vida política s'ha produït una pausa —una pausa massa llarga i que ja dura massa— no sé què passarà. Podem passar moltes coses, però passem per això temo que no pas res. Espanya és el país on passa res: les guerres de Cuba, Filipines, després d'haver arribat a Juba i a Filipines frans monges i bisbes, en lloc d'haver-hi enviat professors; la guerra infame del Marroc; la neutralitat tèrbola del 1914; el piblerisme; els set anys de dictadura; el catorze d'abril.

Passaven coses, indubtablement. I voldria demostrar que

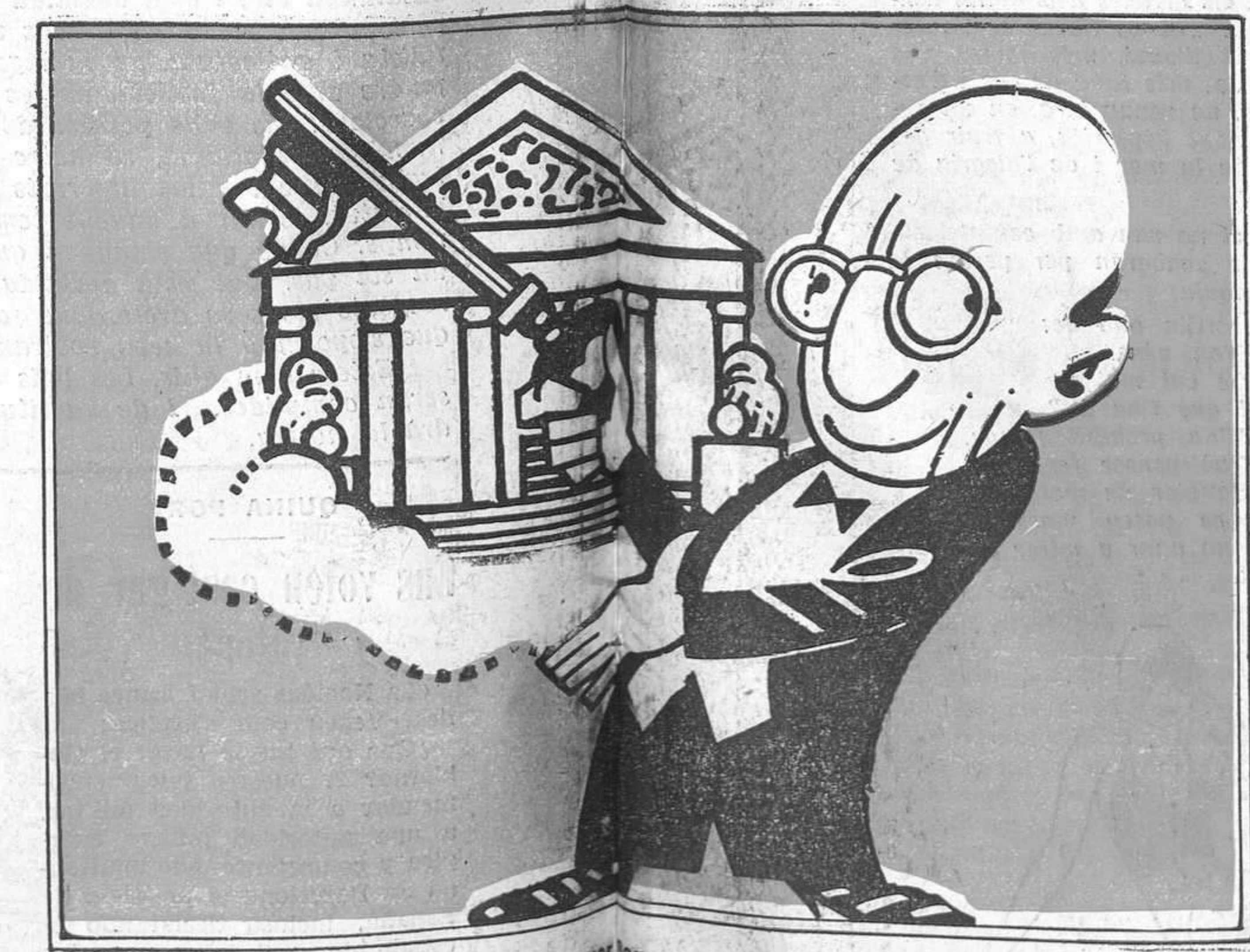
ens afectàvem, preguntant: Què passarà?

En el fons, però, sabem que no passaria res. I no passava res. Aguantàvem, aguantàvem, i, per una indiferència suïcida, no passava res. Recordo que quan la tragèdia del 1914-18, que damna els camps d'Europa, hi havia espanyols prou beneïts per a lluir al trauc de l'americana un botonet en el qual hom llegia: «No me hablo usted de la guerra». I recordo que quan parlàvem d'alguna cosa un xic seriosa a un espanyol —no tots, però— us responia: «Allá películas!»

D'aquesta indiferència endèmica podia dir-se'n el mal espanyol. Sembla que passaran coses, que n'haurien de passar, però no passa res.

Recordem el 14 d'abril del 1931. Semblava que havien de passar grans esdeveniments, semblava que tot havia de canviar. I mireu, avui, després de tres anys, al vostre entorn: gairebé no ha passat res.

No ens vulguem enganyar: no ha passat gairebé res. La Repu-

La gran fórmula del senyor Samper, o la qüestió és no dimitir

BELLES PARAULES

València està amb nosaltres

Els diputats senyors Valenti i Just s'han donat de baixa del partit d'en Samper. I el segon, en unes declaracions fetes fa pocs dies, defineix així la seva posició:

«A mi em dol que sigui un home de València i justament un home del meu partit, el qui s'hagi prestat a atacar l'autonomia de Catalunya... Nosaltres, els valencians, som autonomistes, però ens hem trobat sempre amb que el catalanisme que venia a València era el catalanisme de dreta de Cambó. Per aquesta causa els republicans de València, tots gent d'esquerra, no han sentit mai simpatia per l'autonomia de Catalunya. Avui les coses han canviat. Les esquerres catalanes han escombrat la Lliga. A València aclamarem Macià. Els republicans de València tots sabem que avui la força més segura de la República és Catalunya i tots veiem ben clar que l'atac estúpid a l'Estatut no és més que una ofensiva contra la República. Per això els republicans autonomistes de València estem amb vosaltres.»

Belles paraules, que no hauran sonat prou bé a les orelles de Cambó...

blica, que no sabé fer funcionar una guillotina —i era tan necessària!— tampoc no ha sabut agafar una escombra i fer una bona escombrada de monàrquics. Al contrari: una cèdula de monàrquic, un passat de dictadura i d'Unió Patriòtica han estat manta vegada la millor fórmula per a ésser atès de la República.

De la República? No: dels falsos republicans que se n'han apoderat per indiferència, per negligència del poble. I hem passat el temps fent banquetes i vermuts d'honor —oblidant que hi havia obrers en atur forçós que no podien menjar— i fent mitings —oblidant que el poble volla més fets i menys paraules.

No; no ha passat gairebé res. I si ha passat quelcom és ben trist, ben vergonyós: els havers de la clerecia, l'amnistia dels monàrquics, Calvo Sotelo, Albiñana, la censura del senyor Salazar Alonso, la vaga de camperols, que ha omplert les presons d'Espanya.

A pesar d'això, la gent, amb la indiferència, amb la fredor de sempre, diu: —No passa res.

Cal que passi, sigui el que sigui. Cal treure'n l'ensopiment del damunt, aquesta encefalitis letàrgica de la qual tan sols els moments momentàniament per unes eleccions, per un banquet, per un miting, per un vermú més o menys d'honor.

Cal que passi quelcom, en bé o en mal. Per a, després, recomençar, refer, la República.

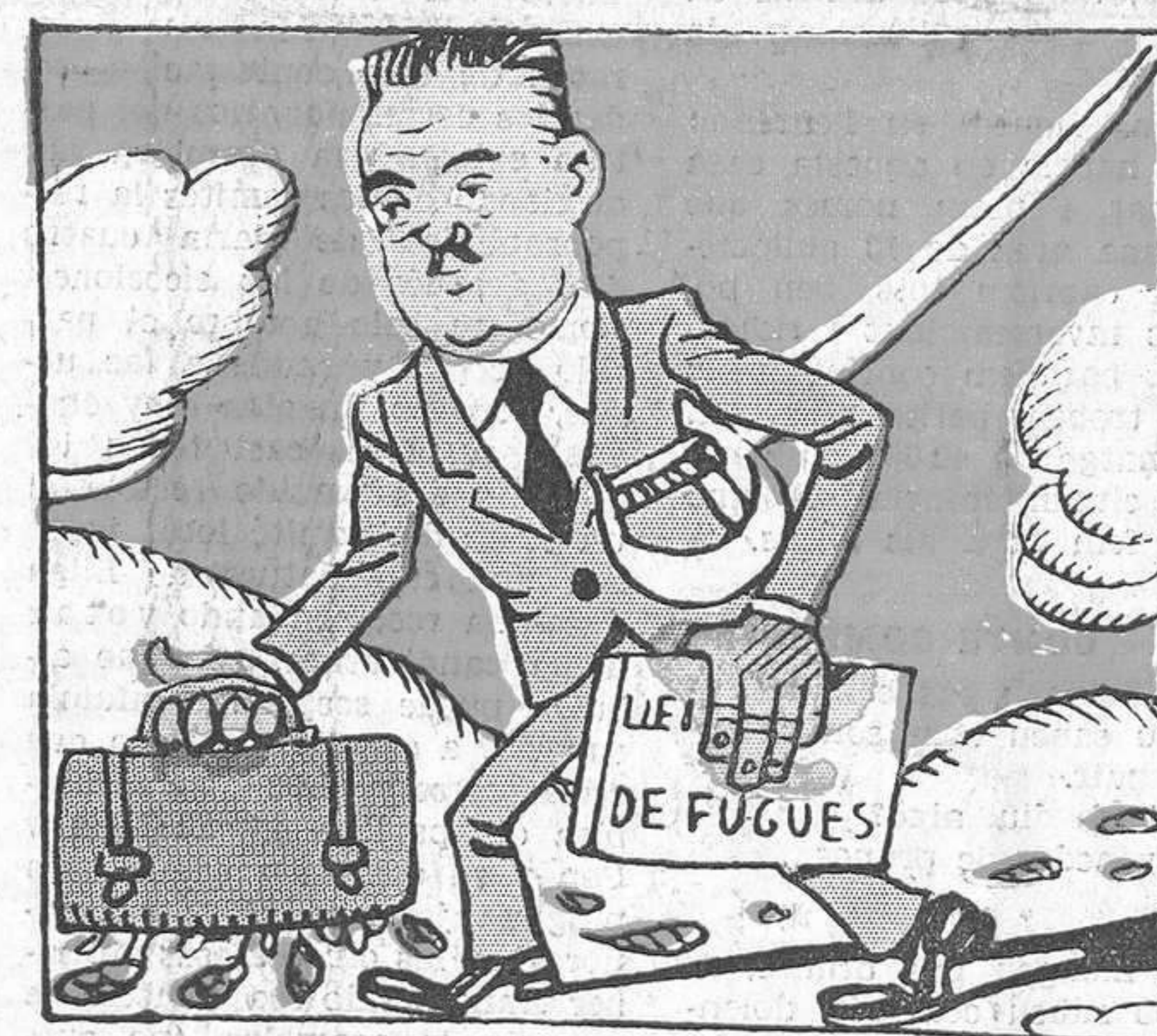
LLUIS CAPDEVILA

«A Catalunya voy a servir al rey...»

A aquest pas, no en deixo res...

Tornem-hi, que no ha estat res.

JA TORNA A SORTIR!

Com pensa el Sr. Aunós

Vosaltres ja no us deueu recordar del senyor Cambó, ex-diputat de la Lliga, ex-home de la dictadura i ex-fundador d'aquell gasta-

«Cap català que sigui conscient dels seus deures en les hores més difícils i de més responsabilitat que està vivint el nostre poble, no pot secundar l'obra lligaire del senyor Cambó i els seus, perquè en definitiva és l'obra de qualsevol Goicoechea o Gil Robles. Tots els que estimem Catalunya, tots els que hem fet el crit de Visca Catalunya! alhora que un calfred d'emoció ens ha corregut pel nostre cos, hem d'acatar les ordres d'aquest Govern democràtic que ha fet declaració estricta de catalanitat i ha dit, en un instant solemne, que defensaria Catalunya fos com fos.»

es torni a parlar d'ell, i, com a bon catalano-monàrquic, ha escrit un article negant Catalunya.

El senyor Aunós —ex-secretari del senyor Cambó, ex-diputat de la Lliga, ex-home de la dictadura i ex-fundador d'aquell gasta-

«Tuvieron independencia Toscana y Venecia; hoy nos reiramos de quien pretendiera hacerlas vivir con personalidad propia. Ello demuestra que el hecho histórico carece de eficacia cuando no halla apoyo en la realidad actual, y ésta es inexorable para Catalunya...»

Eh? L'argument és digne d'un ex-ministre de Primo de Rivera. Ja té raó, ja, Calvo Sotelo quan diu que «Aunós es un botarate». No tenim res a dir-hi.

Uns catalans (?) agraïts a «La Nació»

A Catalunya tenim, també, «agrarios», encara que sembli mentida. Són mals catalans però són agraris. Això ningú no els ho pot discutir.

Aquests «agrarios» s'han adreçat a «La Nació» —uix!— i li han parlat així:

«Los infrascriptos, miembros del Consejo Superior del Partido Agrario de Cataluña, todos ellos residentes en esta región, tienen el honor de dirigirse a usted, como o director de «La Nació», para agradecerle en representación de numerosos agricultores catalanes, su eficazísima ayuda, frente a la llamada ley de Contratos de cultivo de la Generalidad de Cataluña, viva muestra de su positivo amor a Cataluña, que vive del trabajo y se esfuerza en mantener constantemente el merecido prestigio de la agricultura nacional.»

Vosaltres deueu tenir curiositat per a saber qui són aquests «agrarios» que representen a «numerosos agricultores catalanes» o sia a l'Institut Agrícola Castellà de Sant Isidre. Act en teniu els noms:

«José María de Fortuny, Ataulfo Tarragó, Daniel Infante, Miguel Bargués, Francisco de Martín, Antonio Godó Valls, José O. de Bruguera, Francisco Sanfeliu, Enrique de Olano, Ramón Huguet Baró, José Roca, doctor Jaime Bages, Pompeyo Claret, José Farreny, Antidio Ribot.»

Caldrà recordar-los.

La Lliga ja pot tornar al Parlament

«De resultes de l'escorcoll efectuat al local de la Lliga per ordre del senyor Selves, amb tants miraments, la Lliga va retirar els seus diputats del Parlament català. La setmana següent d'aquest error, amics de confiança de les personalitats més importants de la Lliga els feien veure llur posició falsa. «—Mireu que no hi ha motiu —els deien—. Que després hi haureu de tornar i fareu el ridícul...» Era inútil. Els dirigents de la Lliga eren tossuts. «—Que dimiteixi En Selves —deien—. Som incompatibles.»

Es clar, el senyor Selves no podia pas dimitir només que per a donar gust a la Lliga. I la Lliga, mentrestant, no tornava al Parlament. Gestions, indicacions, apel·lacions al patriotisme, tot era inútil. «—Que dimiteixi. En Selves! No havien paït aquell escorcoll, practicat formulàriament en compliment d'una funció i un deure, escorcoll en el qual el senyor Nadal i el senyor Ventosa foren tractats barret en mà, tot i l'executació amb què es produïren. Dimarts passat el conseller Selves dimitia per malat, car n'estava tan que moria l'endemà passat, dijous.

Ha desaparegut l'obstacle perquè la Lliga torni al Parlament català. Ha desaparegut, desgraciadament, per sempre més. No cal dir que la Lliga hauria preferit que el senyor Selves visqués molts anys, i que hagués dimitit. El destí, però, ho ha volgut d'una altra manera, i no hi podem pas anar en contra.

La Lliga es reunirà un d'aquests dies i prendrà les negociacions oportunes encaminades a reintegrar-se al Parlament català. Quanta misèria, senyors!

La lluita contra el pessimisme o la satisfacció obligatòria

Mitja figa, mig raïm

L'ABAT LAMBERT

Haureu vist moltes vegades anuncis d'especifics que ho guaireixen tot i porten a l'embolcall o al prospecte un abat o altre. L'abat Lambert —alcalde d'Oran— també vol guarir tats els mals Però a garrotades. Es capitost dels feixistes oranesos, els quals apallissen tothom que no pensa com ells.

Recentment hi ha hagut disturbis seriosos i no tindria res d'estrany que la política d'aquest abat portés un baltabaix d'aquells que ni el combregar no hi és a temps.

LA INVENCIO DE GUTENBERG

A la ciutat de Magúncia hom es disposa a commemorar, solemniament, el descobriment de la impremta per Gutenberg. L'Alemanya nazi sembla inclinada a donar gran solemnitat a aquesta commemoració.

No tindria res d'estrany que hom organitzés una crema de llibres, com les que tant plauen als hitlerians, a major honra i glòria de l'inventor de la impremta.

EL DESLLORIGADOR

En la impossibilitat que les guerres s'acabin, podríem adoptar els automates que acaba d'inventar F. Dussand, antic diputat de Ginebra. Aquest senyor ha ideat uns automates que poden pilotar avions, conduir autos, navilis o trens, així com engegar canons o manipular telèfons i telègrafs.

Posats a fer, podrien crear batallons d'automates que s'estabellissin ells amb ells en lloc d'esventrar soldats i fills de mare. Aquests no són pas menys dignes de compassió que els cavalls dels toros.

ESCOLA MATRIMONIAL

Als Estats Units comencen d'amoinar-se davant la profusió de divorcis, la qual, en alguns estats, s'apropa al 50 per 100 dels matrimonis contrets.

Per a atenuar-ho, hom ha pensat crear a Indianòpolis una Escola Pràctica Matrimonial. Un advocat —casat, per cert, en terceres núpcies— explicarà a un auditori de candidats a marits i mullers els «pros» i els «contres» del sagrament.

No sabem si l'ensenyament «pràctic» abastarà totes les funcions que comprèn el matrimo-

ni. Si és així, l'èxit podria ésser fabulós... Per cinc dòlars que costarà cada llicència, no val la pena d'estar-se de... fer proves.

LA CASA DE TOTHOM

Un japonès, un tal Akito Mitto, ha calculat que tots els habitants de la terra cabrien en quadrats de base, per 3 metres i mig d'alçada; amb 102 pisos, 2.900 escales i 1.500 milions de cambres, amb 2.000 milions de finestres i 60 quilòmetres de pariscissos.

No ens fiquem en l'enrenou que hi hauria en aquesta casa de veïnat. Pensem, només, que si en una àrea de 13 quilòmetres hi cabriem tots, ben posats, és inversemblant i ridícul que ens barallem continuament perquè trobem petita una bola de formatge de 40.000 quilòmetres de circumferència i els uns ens hi fem nosa als altres.

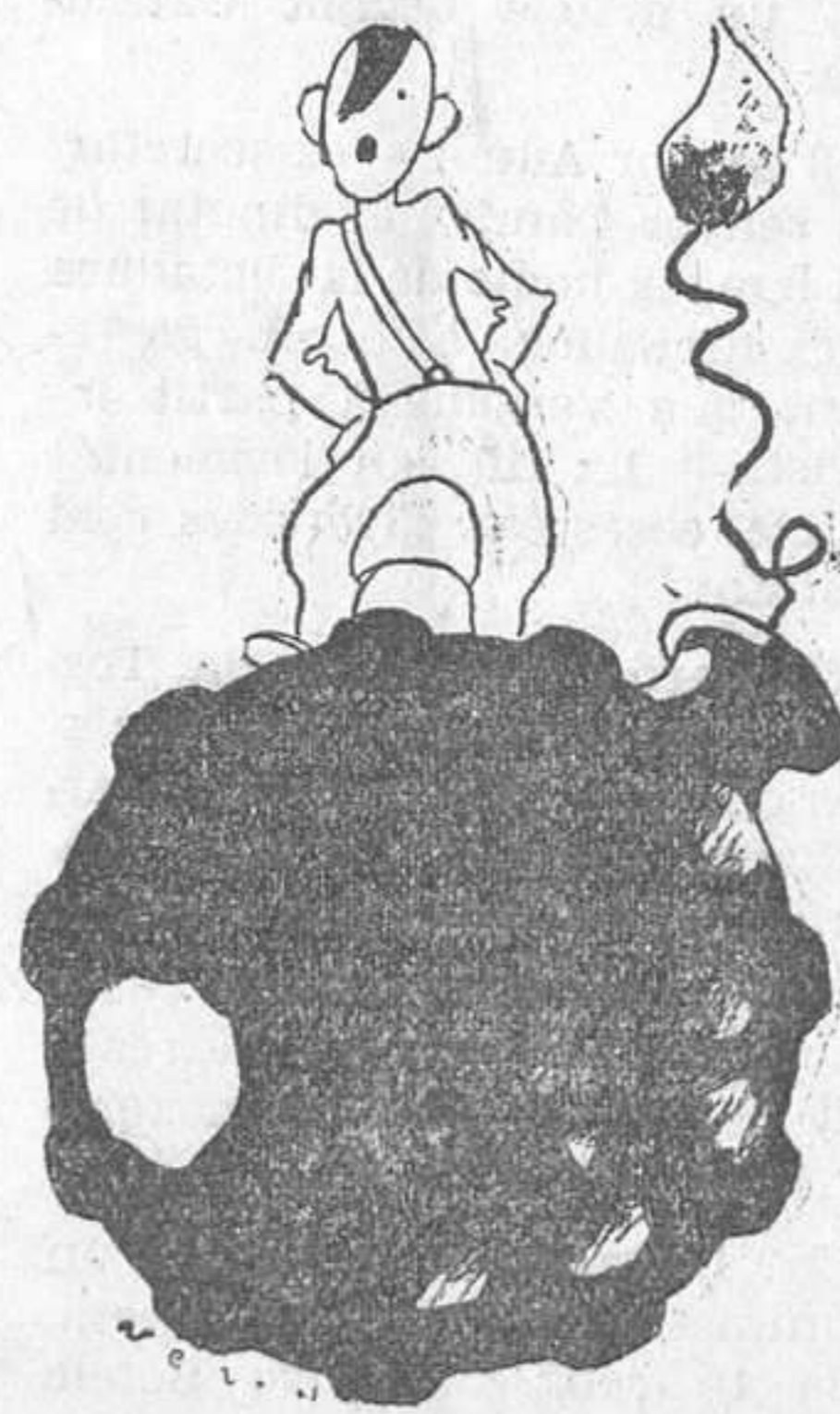
CONTE COMERCIAL

—No mengem pas bananes, amic. No sabeu com són dolentes de pair.
—Qui ho diu, això?
—El venedor de prunes...

***

—No mengem pas prunes, amic. No sabeu com són dolentes de pair.
—Qui ho diu, això?
—El venedor de bananes...

SCARAMOUCHE

La pau regna a Alemanya!

D'UN MANIFEST

Els radicals i els de la Lliga, pintats pels radicals-demòcrates

El Partit Republicà Radical Demòcrata de Catalunya ha publicat un manifest en el qual es posen «las peras a cuarto» al Partit Radical i a la Lliga Catalana, dos partits «que han de desaparèixer».

No podem resistir la temptació de reproduir-ne alguns paràgrafs:

«Los partidos llamados a desaparecer en la podredumbre de la vieja política son el llamado Partido Republicano Radical i Lliga Catalana.

El primero, después de predicar durante treinta años su doctrina, cuando llega al poder no hace más que traicionarse a sí mismo y ponerse los galones de destructor de la República. Localizando el asunto, ahí va una prueba: Cuando las elecciones a concejales para el Ayuntamiento de Barcelona confeccionó una candidatura desconocida por su mismo partido, però más tarde se supo que había sido puesta a subasta, pues fueron candidatos los que pagaron más y en preferencia los ex-militantes de las Uniones Patrióticas de Primo de Rivera. Es verdad, señor Pich y Pon?

En vista de lo ocurrido, los fieles del partido elevaron su protesta más enérgica al jefe don Alejandro Lerroux, y éste contestó que era incumbencia y de la sola responsabilidad de los comités local, provincial y regional (Conferencia sostenida a las 23 horas del día 14 de enero del corriente año en O'Donnell, 4 - Madrid). Enterados de esta contestación, todos los correligionarios del partido exigen una asamblea adquiriendo dichos comités la responsabilidad de darla cuatro días después de las elecciones. Como un solo hombre el partido aceptó y acude a las urnas, pero no sin otra muy chocante sorpresa, casi todos los afiliados del partido recibieron un sobre del comité local junto con una candidatura de Lliga Catalana recomendando votar dicha candidatura. ¿Es que alguien puede sospechar infamia superior a ésta? Todo tenía que esclarecerse en la magna asamblea del partido, jamás Pich y Pon y su camarilla ostentarian ninguna jefatura. Pero, ah, señores!, a los cinco meses de haber transcurrido esa comedia se anuncia la asamblea (no quedan en dicho partido más de un centenar de correligionarios). Sorpresa..., el diario «Renovación» publica una nota aclaratoria:

«Se pone en conocimiento del Partido Radical que seguramente entendieron mal la convocatoria de la asamblea algunos de nuestros correligionarios, ya que ésta es solamente local.» Y como Pich y Pon es jefe regional, no hay quien le destrone. ¿El centenar de afiliados que quedan a dicho partido están dispuestos a aguantar esta nueva farsa?

¿Es que aguardan que termine la reunión de los nueve que se celebra tomando café en la Casa del Pueblo, titulada Asamblea del Partido Radical?

Sólo podemos decirles con voz autorizada nosotros que ningún republicano puede permanecer en las filas de Lerroux.

El segundo, o sea Lliga Catalana, se pasa otros treinta años engañando a los hijos de Cataluña ofreciéndoles la autonomía. Estos, ya de un tiempo a

esta parte desconfían de sí mismos, ya que sólo usan la falsedad y la hipocresía en sus palabras y hechos.

Cuando el reinado del duque de Toledo el Sr. Cambó llegó a besar los pies del rey y de la reina, ofreciéndole salvar la monarquía si le entregaba el poder a él (quiso fundar el partido del Centro, con Gabriel Maura).

El rey le hizo presente que él se debía a Lliga Catalana y éste era autonomista, contestando el Sr. Cambó que la Lliga no era autonomista, sino cambronista, y él se llevaría sus fieles por donde le diese la gana (más de un treinta por ciento de bajas tuvo en el partido, muchas cartas recibió Cambó calificándole i nombrándole por el título que se merece...)

Vino la República, no sin antes haber publicado en la prensa el Sr. Cambó un manifiesto notificando que España era esencialmente monárquica (Las elecciones tumban la monarquía por ser España esencialmente Republicana).

Ya implantada la República, huye el traidor a París, con su majestad y la corte real. Mueren don Jaime de Borbón y salen de la iglesia de San Felipe de Roul (París) Alfonso XIII

COM CADA ANY.

EL CONTE DE LA MORALITAT

La literatura eclesiàstica —i principalment l'episcopal— és molt divertida. Tenim a la vis-

ta una pastoral del senyor Mateo, bisbe de Biscaia, i creieu que n'hi ha per a sugar-hi cadires. El bon senyor està indignat davant «las vergonzosas exhibiciones que se registran en las playas...» L'home no pot tolar que les notes ensenyin ni un mil·límetre de carn, ni que gassin pijama, ni que es banyin amb els xicots, ni que ballin a la platja...

Segons ell, els vestits que usaven les nostres àvies eren ideals, ja que permetien dues coses: banyar-se i no pecar. I res de barreja: homes amb homes i dones amb dones.

El bon senyor Mateo perd el temps, com el perden els altres bisbes que han escrit i escriuran sobre aquest tema. En la

La gran manera de governar: anar tirant aigua al vi. Anar a la recerca de fórmules i més fórmules. Entestar-se a voler satisfer, a la vegada, les dretes i les esquerres, com si fos possible la quadratura de la circumferència, com si l'aigua i l'oli poguessin arribar a barrejar-se mai.

Pur manicomi. Pura olla. Pura xerrameca. Apotecaris cars, dolents i sinistres. L'etern tirar aigua al vi per tal de fer-nos avorrir el vi i l'aigua i fer-nos morir de set i de fàstic.

i Cambó cogidos del brazo para acompañar al rey que murió. Un año más tarde, Cambó republicano, se dedica a la compra de republicanos para poder disfrazarse un poco, pero sólo encuentra a Solà Cañizares, republicano de pantalón corto y medio chaleco.

Concedida la autonomía aprobada en las Cortes Constituyentes Españolas, el Parlamento Catalán aprueba una ley republicana y los traidores de Cataluña y de España entera, que llevan envenenada la sangre por el virus que respiran en su afán de gobernar con caciquismo y corona, ya que sólo representan a la inquisición bárbara, acuden al Gobierno central, dirigido por el sacristán Gil Robles, quien, junto con Samper, lleva el asunto al Tribunal de Garantías, y éste falla contra los republicanos y a favor de los ya mencionados. ¿Será también posible que haya nadie que se considere republicano y pueda militar en las filas de esa podredumbre?»

LA DECENCIA, SOBRETOT «Catalunya fa bé de refusar el veredict de d'uns jutges que estan mancats de republicanisme.»

Ferran de Valera

«Nosaltres som al mateix lloc on érem. No hem trobat cap motiu per a recular i no pensem fer-ho.»

Josep Dencàs

vida a ple sol, entre les ones; en les rialles i jocs a la sorra no hi ha tanta malícia com al pensament episcopal. Per a ell la dona encara és «el pecat diví» i la moral —l'eixorca i trista moral cristiana— resideix, només, en la prohibició

Perden el temps. Les rogatives, les circulars, les conferències, les excomunionis, les penitències confessionals, els anatemes, els articles dels diaris carques... Tot és debades. La joventut d'avui, més moral que aquella, més sana de cos i d'esperit, no renunciarà, en un recolliment hipòcrita, a fruit del sol, de la mar i de l'alegria de viure.

I, si no van amb compte, els bisbes acabaran per perdre la parròquia.

Recordin allò de:

—D'on vénis?
—De cal metge.
—I què t'ha dit?
—M'ha prohibit fumar.
—Què penses fer, ara?
—Canviar de metge.

Si es posen massa pesats, amb no anar a missa tot s'arregla.

LA CUINA A GAS INDISPENSABLE A TOTA CASA MODERNA

EXPOSICIÓ I VENDA:

APLICACIONES AL GAS

Avinguda Portal de l'Angel, núm. 20

—No el podré estimar. Jo sóc antifeixista i he sentit que aquell amic seu li deia nazi, i vostè no s'enfadava.
—Es que jo em dic Nasí, i aquell amic és papissot.

AHIR I AVUI

Llegint diaris endarrerits

Arriba a les nostres mans un diari endarrerit...

Es un exemplar de «La Veu de Catalunya» del dia 1 de març del 1931.

Hi passem els ulls distretament. A la primera plana, un article signat pel senyor Valls i Taberner...

El llegim: «Hem vist amb pena, a distància de no gaires dies, atacs insidiosos contra el senyor Ventosa i Calvell i articles insolents contra el senyor Cambó.

En aquesta mena de virulències i d'injúries revoltants, ha tingut la trista sort de distingir-se ara el senyor Manuel Brunet...

I el judici que ja teníem format sobre la solvència de certes firmes, ens és confirmat una vegada més.

Als de «La Nación» ningú no els molesta

«La Nación», en lletres de motlle, ha tractat de bandits, atracadors, lladres i pistolers els governants de Catalunya.

Ningú no ha dit res a «La Nación», la qual segueix, cada dia, engenant la seva racció d'insults grollers a les nostres autoritats.

No parlariem d'això si no fos per la casualitat que el bon patriota Granier-Barrera ha entrat a la presó, per haver tractat de lladres uns certs polítics que tots coneixem.

Casualitats, vet ací.

«El Siglo Futuro» té raó

«El Siglo Futuro» —de la «buena prensa»— opina, com Goebbels, que la ciència i la cultura fan més nosa que altra cosa.

«Para nada sirven —diu— ni el tecnicismo, ni el intelectualismo, ni la luz de laboratorio, ni el perfume de las bibliotecas.»

Té raó, «El Siglo Futuro». Per què ensenyar a llegir? Per a què la maquinària moderna?

Per a què la ciència? Mori Gutenberg!

NO TE RES D'ESTRANY...

L'autonamisme del senyor Samper

L'Agrupació Valencianista Republicana ha publicat un document negant tot títol de valencianisme al senyor Samper.

En dita nota es denuncia a l'opinió que el senyor Samper, a despit de dir-se «autonomista» no parla mai en valencià, la qual llengua ha qualificat públicament de «dialecto inadecuado para el uso social».

Tot això ja ho sabíem. Com sabem també que, en ocasió d'un dinar celebrat a la platja del Saler, amb motiu d'un congrés municipalista, el senyor Samper va fer, davant d'uns catalans, tals manifestacions d'antiautonamisme i d'anticatalanisme que va estar a punt de promoure un incident.

I com també sabem que mai no ha amagat la poca simpatia que li mereixem els catalans... Què té, doncs, d'estrany?...

COMPARACIO

L'orgull d'ésser catalans

No creiem que calgui fer l'elogi de les revetlles barcelonines. El nostre poble en aquestes nits tradicionals omple els establiments de diversió, els afores, les platges, amb un seny remarkable. Es diverteix a tall de persones civilitzades...

En canvi a Madrid... Llegiu el que diu un diari de la «ex-corte»:

«Queremos denunciar energicamente al señor ministro de la Gobernación los repugnantes y vergonzosos espectáculos que se están dando en las verbenas de Madrid desde que éstas comenzaron.»

No solamente existen inmundas barracas, donde dentro y fuera de ellas se dan escenas propias del más plebeyo prostíbulo, a las que asisten menores de edad en su mayoría, sino que además campan por la verbera pandillas de mozalbetes, que, con todo descaro e impunidad, hacen objeto de los más groseros y repugnantes vejámenes a cuantas jóvenes hallan a su paso, sobre todo si no van bien acompañadas.

Con indignación protestamos contra estos espectáculos que no se consentirían ni en una tribu salvaje, y pedimos a la autoridad que los evite radicalmente cuanto antes.»

Comentari? No cal. El contrast en si ja el porta fet.

Ara, que el sentir-nos orgullosos d'ésser catalans sí que ens serà permès.

I molt més després de llegir certes coses.

AGRAIMENT

Com paguen els catòlics

«El Siglo Futuro» ha rebut, d'un matrimoni cavernícola, el regal de mil «pàfies».

I ho ha agrait amb les següents ratlles:

«Y deseando que este rasgo sea debidamente interpretado e imitado por todos los católicos, cada uno respecto del periódico de su predilección, rogamos a Dios premie con toda clase de bendiciones esta generosidad, y suplicamos a nuestros amigos y lectores encomienden a Dios las intenciones de los donantes y el alma de doña Antolina de Gregorio.»

Es a dir: que siguin els lectors els que corresponguin a la finesa. Molt catòlic: sí, senyors.

COSES DE LA LLIGA

Qui els deu haver maleït?

Diumenge al matí un grup de venedors cridaven «La Veu» a la porta del local on tingué lloc l'assemblea del F. C. Barcelona.

Aquest número de «La Veu» publicava un article dient penjaments del senyor Sunyol i Garriga, indicat com a possible president del club català.

El cas era fer mullader, el cas era fer la política de Cambó. Si en deu estar de malament la Lliga que arriba a aquests extrems!

Però el tret va sortir-los per la culata. La maniobra dels senyors de «La Veu» acusant els altres de fer política —quan eren ells únicament els que pretenien fer-ne— trobà la resposta categòrica, contundent, a l'assemblea, que, integrada per gent d'esquerra i de dreta i àdhuc algun monàrquic, no tan solament feren cas omís dels paternals consells de «La Veu», sinó que per aclamació donaren un vot de confiança a l'amic Sunyol per tal que, presidint ell o no, nomeni ell mateix la Junta Directiva.

L'èxit dels senyors de «La Veu», doncs, fou rotund.

Qui els deu haver maleït que no n'encerten una?

Com vol caure Gil Robles

Gil Robles, polític novell, té totes les tares i totes les malures dels vells polítics de la monarquia.

Ara, referint-se al plet del Govern central amb Catalunya, ha opinat que aquest era el moment d'enderrocar les Corts.

«Así caigo —digué— con la bandera contra Cataluña que me permitirá traer a las próximas Cortes 300 diputados.»

Aquesta és la psicologia patriòtica i l'ètica política del «hombre de mañana». Què se li endona que esclati una guerra civil, que s'obri un insalvable abisme entre dos pobles, que es destroci el país, que l'odi faci impossible tot acostament afectuós mentre pugui treure 300 diputats en unes properes eleccions!

Aquest minyó farà carrera.

Un governador a l'antiga

El governador civil de València ha manat que fos retirada d'aquell Ajuntament la bandera valenciana.

Aquest bon senyor viu amb vuit anys de retard. No està per romansos. Per a ell no hi ha més bandera que la «única e indivisible». Deu enyorar, encara, aquella «banderita roja y gualda» que anava tan bé per a ésser cantada en cuplets.

El poble de València ha fet brometa amb la decisió de l'insultat governador civil.

Tot és començar. El dia que, en lloc de divertir-s'hi, s'hi enfadin, hauran anat un pas més endavant.

Encara en volen més

El doctor Gomà, arquebisbe de Toledo, ha publicat una allocució adreçada als fidels de la seva diòcesi, per tal de tocar-los el cor i fer-los afluir la butxaca.

Diu que publica l'esmentada allocució per tal de «sostener vivo el recuerdo de nuestra miseria, el criterio que debe informar la conducta de nuestros fieles en este punto y el esfuerzo en dotar a nuestros venerables sacerdotes y a las instituciones diocesanas de los elementos necesarios para vivir con el decoro a que tienen derecho. Pobrets!

Però... no cobren novament de l'Estat?

O és que encara en volen més? Pobrets!

Apa, rics, a afluir la mosca!

—No hi crec, jo, en el front únic de les dretes... Les dretes no en tenen ni un dit, de front.

REPICS

El Caballero Audaz —toqueu ferro— ha iniciat la reivindicació del Borbó. Galdós reivindicador! I pregunta l'autor d'aquella porqueria infecta que es titula «Vampireses»: «Va ésser un bon rei?»

Honori Maura opina que sí. Honori Maura és fill d'aquell que fou llançat de Palau i de la direcció del partit conservador pel Borbó.

Quanta baixesa!

Encara no ha fet cap discurs al Parlament espanyol el senyor Pellicena.

Ara sí que ja hem perdut totes les esperances.

Informacions —Joan March— ja un elogi d'en Bau, el tradicionalista de la Lliga i diu que és «representante de la Cataluña laboriosa y honrada».

Quin concepte de l'honoradesa deu tenir el diari del contraban?

Parlant del senyor Bau, diu el mateix diari: «Catalán español, o, mejor dicho, español catalán...»

Que no és el mateix. Ni molt menys.

El senyor Gil Robles s'ha casat. S'ha casat, a Madrid, el civil, al jutjat número 1, districte de Palacio.

I després, per l'església, es casà a Oviedo...

Hom sap que Cambó li ha tramès un valuós present...

Apa, Gil Robles! Reserva-li una cartera...

Don Honorio les emprèn, des d'A B C, contra els monàrquics de dancing i cabaret, és a dir, contra el «señorismo monàrquico».

Ah! Però és que hi ha monàrquics d'altra mena?

Doncs ho ignoràvem.

Encara no ha traspasat la frontera catalana el senyor Royo Villanova.

Sentiríem que ho fes sense avisar-nos.

El dia de sant Pere, amb motiu d'ésser allò que en diuen «la diada de la Bona Premsa», o de la «premsa catòlica», El Debate demanava per als diaris pietosos una oració i un donatiu.

Tenim motius per a creure que agrairien més el donatiu que l'oració.

No per res, no...

La Nación, claveguera borbònica, és d'una ingenuïtat que atabala.

Vegeu el que deia l'altre dia: «Los diputados radicales no necesitan preguntarle a nadie si se veja, si se humilla si se escarnece y pisotea el sentimiento español en Barcelona; es decir, no necesitan preguntarlo al señor Royo Villanova ni al señor Goicoechea. Basta que se dirijan a D. Emiliano Iglesias, el jefe de la propia minoría radical.»

La veritat és que no sabem quin comentari afegir-hi...

Es tan eloqüent ja de per sí, el retallet!

Emili Carrere, aquell escriptor cursi que creu en bruixes, ara se'n ha revelat anticatalanista.

I gairebé que ja ens insulta amb tanta traça com en Royo.

Es veu que vol fer carrere, el poeta de la xalina.

No ve d'un.

L'altre dia, els membres del Congrés Lliurepensador que es celebra a Barcelona anaren a portar un ramell de flors a la tomba de Ferrer i Guardia.

Hi havia militants dels partits d'Esquerra Republicana, Radical Socialista, Federal, Unió Socialista...

Del «partido radical», ningú... L'ombra de l'Emiliano!!

Unes paraules del senyor Bau, tradicionalista de la Lliga:

«Nosotros deseáramos, con toda sinceridad, que el Gobierno impusiera el acatamiento al fallo y después continuara entre los catalanes y el resto de las regiones el amor, como debe existir entre todos los españoles.»

Evident. Després de la imposició vindrà l'abraçada fraternal!

Aquest home és boig o el fa!

Ha dit Gil Robles: «Primer que acatin la llei. Després ja veurem si els concedim quelcom o no als catalans.»

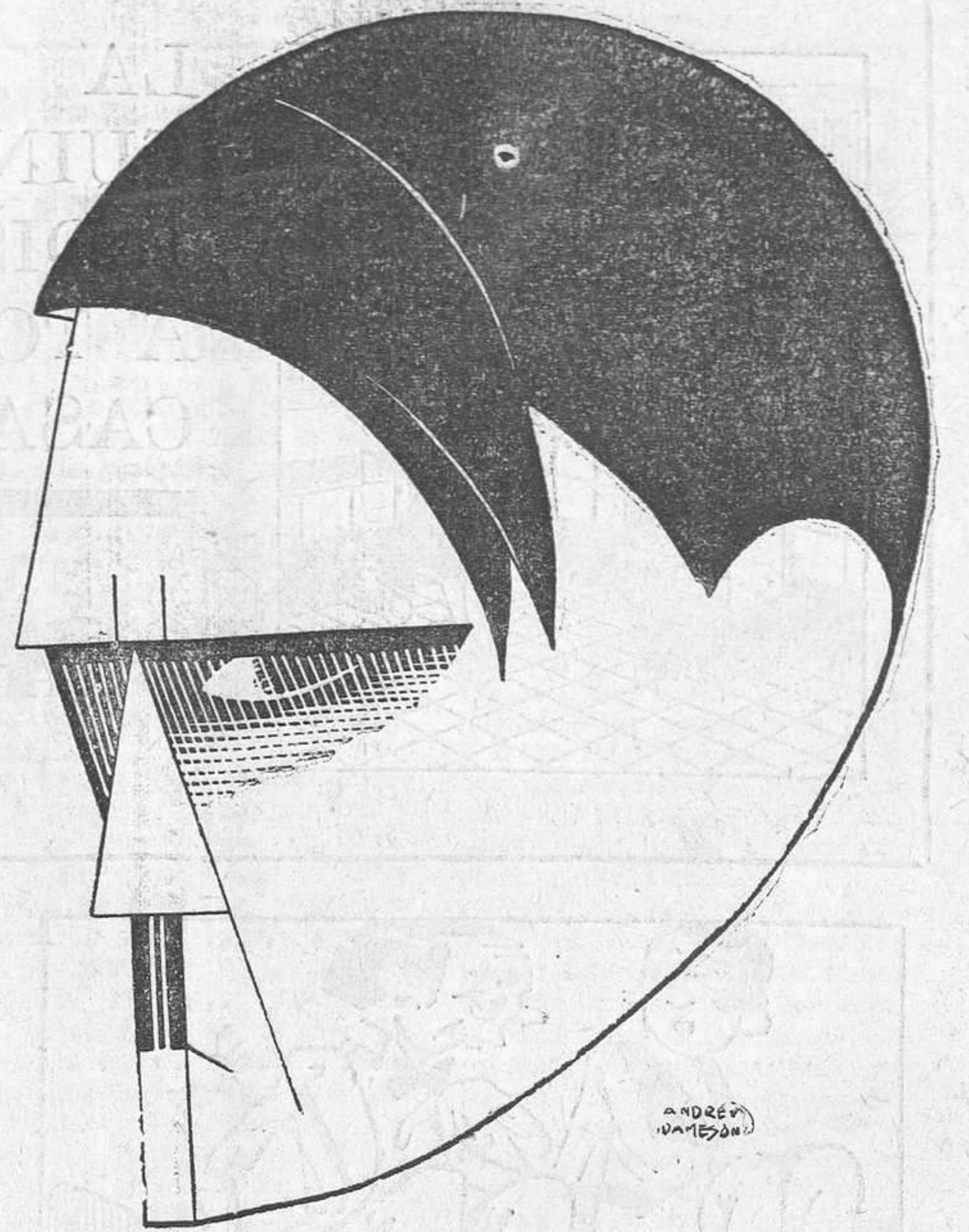
Encara riem! Ja és divertit, ja, el senyor Gil!

Copiem de El Liberal, de Bilbao, les ratlles següents:

«Esta es la lección. Esta República monarquizante, en cuanto se ha encontrado con un hombre y un pueblo decididos a luchar, no ha podido resistir su embate y después de simular posturas heroicas, que no han asustado a nadie, se bate en retirada, la más vergonzosa que haya sufrido Gobierno alguno.»

Esta lección debe ser la piedra de toque de las izquierdas españolas todas y no debe ser desaprovechada.»

Però ens temem molt que no l'aprofitaran...

L'hitlerisme, xop de sang

El ridícul Hitler, que solament per una aberració col·lectiva hom pot capir que disposi dels destins d'un poble, s'ha cobert de sang. Amb el pretext, verídica o no —són molts els que creuen imaginari el complot—, d'una conspiració contra la seva tirania, ha afusellat gent sense formació de causa i han estat assassinats generals i polítics de la manera més bàrbara i odiosa.

Hitler ha triomfat. El mateix president Hindenburg, deferra humana, li ha adreçat una felicitació pel seu èxit. I l'expintor de parets, amb el seu físic repulsiu, el seu bigotet d'august de circ, la seva posa pressumptuosa i els seus procediments reprobables, amo i senyor d'una Alemanya descentrada, plantarà novament cara al món.

Volem creure que, en pujar al poder, Hitler fonamentà la seva força en l'amor dels seus addictes. D'ara endavant, la seva força és fonamentada en la por, la qual cosa vol dir que, fatalment, s'acosta un trist final. Hitler, per tal de mantenir-se al lloc que el desvari d'un poble que no era el seu va col·locar-lo, ja no tornarà enrera en la ruta empresa. El règim hitlerià ha tastat el gust de la sang, i ja no vacillarà a vessar-la per tal d'imposar-se als adversaris, fins que el poble —final obligat de totes les dictadures— digui la seva darrera i definitiva paraula.

La sang ha corregut, a Alemanya. El si fatal de les dictadures ha estat complert, una vegada més, d'una manera inexorable. S'ha obert un nou període en la història del poble alemany, que cal esperar que acabi amb el triomf de les democràcies. Les persecucions, els atropellaments, els assassinats, els afusellaments, seran la llavor dolorosa que donarà el fruit alliberador. Tot un poble, un gran poble, haurà pagat amb la seva sang una aberració inexplicable...

Ha començat a trontollar el nazisme odiós. La seva caiguda no es farà esperar ja gaire.

El sùmmum del cinisme... «El senyor Cambó, defensat Catalunya, assoleix un èxit esclatant.»

Qui és el beneït que ha dit això?, preguntareu.

Són uns grossos titulars de La Veu...

Ah!!

La Lliga, per tal de contenir la desbandada, es gasta els diners en anuncis i prospectes, que reparteix per les cases.

Perd el temps. El temps i els «quartos».

Els «quartos» sobretot.

Paraules de Don Jovino: «Sobre mí sólo tiene jurisdicción el Tribunal Supremo.» Bé, home, no s'enfadi.

Tot és qüestió de saber esperar. I el seu sant Martí ja arribarà.

No ho dubti.

Els periodistes es queixen que Gil Robles els fa declaracions i després nega haver-les fetes. El procediment és propi de les dretes.

Oi, senyor Cambó?

Diu La Nación, plena d'entusiasme «guerrero», el que segueix:

«Nos permitimos suponer que el presidente de la Generalidad no se someterá, en ese sentido, a los mandatos del Gobierno. Cuando el Gobierno se decida, pues a recoger la autoridad y a imponerla, ¿de quién, fatalmente, tendrá que servirse? Pues, sencillamente, de la autoridad que está a sus órdenes, y la autoridad que está a sus órdenes incondicionales es, naturalmente, evidentemente, la autoridad militar.»

Ram, ram, rataplam!

El Brusí es fica amb Gaziell per suposar-lo simpatitzant amb Manuel Azaña.

Aquestes edats tenen això. Hom rapapieja i no se'n dona.

El dia de la «bona premsa» ha passat del tot desapercbut.

A El Correo recaptaren sis pessetes. Caldrà donar-ne la culpa a la Generalitat.

—A Montserrat vol anar a fer una desfilada feixista?

—Veurà. Com que m'he casat fa poc! Trobo que és un lloc molt adient...